

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ἀπαιτήσεις, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
'Οδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

'Εν Ἀθῆναις, τὴν 20 καὶ 27 Δεκεμβρίου 1897

'Ετος 49ον.—'Αριθ. 53-54

ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΡΟΔΑ

(Χριστουγεννιάτικον Διήγημα)

Εἶνε νύξ ἀνέφελος, κατάστερος, κυανῇ καὶ οἱ ποιμένες τῆς Μαδιάμ, εἰς τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας, ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῆς παχείας χλόης, ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν σκηνῶν των, ἀναπαύονται ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας. Τὰ πρόβατα πλησίον των κοιμῶνται.

Σιγὴ καὶ ἐρημία.

Ἐξαίφνης, φῶς ἱλαρὸν καὶ λαμπρότατον καταυγάζει τὸν οὐρανὸν ἐν ἀπειρίᾳ ἀστέρων, καὶ εἰς τὴν θείαν ἐκείνην αἴγλην λεγεῶνες Ἀγγέλων ἐπιφαίνονται. Ἀπαστράπτουν ἀπὸ ωραιότητα, κατέρχονται πρὸς τὴν γῆν καὶ πάλιν ἀνέρχονται πρὸς τὸν οὐρανόν, μετὸν γλυκὺν θροὺν τῶν μεγάλων, των ἀνοικτῶν πτερύγων, ἐνῶ ψάλλον ἐν χορῷ μετὰ ἀνεκφράστου θελήτρου ἁρμονίαν:

« Ὡσαννά! Ὡσαννά! Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία! »

Οἱ ποιμένες ἐν ἀρχῇ κατελήφθησαν ὑπὸ φόβου, ἀλλ' ὁ Ἀρχάγγελος τοῖς εἶπε:

— Μὴ φοβῆσθε! Σᾶς φέρω ἄγγελμα, τὸ ὁποῖον θὰ σας χαροποιήσῃ ὅλους: Σήμερον ἐγεννήθη παιδίον. Εἶνε ὁ Χριστός, ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ Σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων. Περιεuthῆτε εἰς Βηθλέєм καὶ θά τον εὑρετε ἐκεῖ, μέσα εἰς μίαν φάτνην, σκεπασμένον μετὰ σπάργανα καὶ ἐξηπλωμένον εἰς τὸ λίκνον του.

Καὶ οἱ Ἀγγελοι τοῦ Θεοῦ, οἱ ἱπτάμενοι εἰς τὸν αἶρα, ἐξηκολούθουν ψάλλοντες ἐν χορῷ:

— Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ!

Μετ' ὀλίγον τὸ ἄσμα ἔπαυσε καὶ ἡ θεία ὕπτασις ἠφανίσθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ποιμένων. Σιγὴ πάλιν καὶ ἐρημία. Ἀλλ' οἱ ποιμένες δὲν ἐφοβοῦντο πλέον.

— Ἐμπρός, εἶπον, ἅς ἀναβῶμεν εἰς Βηθλέєм καὶ ἅς ἴδωμεν τί συμβαίνει ἐκεῖ.

Καὶ ἀνεχώρησαν ἀμέσως.

Φθάσαντες εἰς τὴν Φάτνην, εἶδον τῷ ὄντι, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς Μαρίας προσευχομένων, τὸν Ἰησοῦν, παιδίον ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ οὐρανίου καλλολογῆν. Τοὺς ἤτένισε τρυφερῶς μετὰ γλυκύτατα ὄμματά του καὶ τοὺς ἔτεινε τὰς μικρὰς του χεῖρας. Μία ὄνος καὶ μία ἀγέλας ἐθέρμαινον μετὰ τὴν ζεστήν των πνοὴν τὸ

— Εἴμεθα σύμφωνοι! νά το ἀναγγεῖτε!

Καί ἐπιστρέψας εἰς τήν οἰκίαν μου, γράψω τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς—τὸ τελευταῖον ἐκ τῶν ἐφετεινῶν ἀποσπασμάτων τοῦ Ἡμερολογίου μου,—διὰ νὰ εὐχαριστήσω νοερῶς καὶ ἐγκαρδίως τοὺς φίλους μας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸσον ἐνδιαφέρον καὶ μὲ τὴν ἀγάπην παρηκολούθησαν τὸ Ἡμερολόγιόν μου, ὅπως πέρυσσι τὰς Ἀθηναϊκάς μου Ἐπιστολάς, καὶ ἔκαμαν τὴν Διάπλασιν νά μου εἴπῃ σήμερον τὸσον κολακευτικούς λόγους καὶ νά με καταστήσῃ εὐτυχῇ μὲ τὰ σχέδιά της!

Φ.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 409)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟΝ ΦΙΛΗΜΑ

Ὅταν ὁ Ναπολέων ἔφθασεν εἰς Ροσεφόρ, διὰ νὰ ἐπιβιβασθῇ, ἀγγλικά πλοῖα εἶχον ἀποκλείσει τὸν λιμένα, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀφήσουν τὸν Αὐτοκράτορα νὰ διαφύγῃ.

Πολλοὶ ὅμως πλοῖα ἄρχοι καὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ ἀνελάμβανον νὰ τον διαπεράσουν διασπῶντες τὴν γραμμὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μετεμφισθῇ καὶ νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ κύτος. Ὁ Ναπολέων ἀπέριψε τὰς προτάσεις ταύτας.

Τότε ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του μία παράδοξος ἰδέα, εἰς τὴν ὁποίαν μετ' ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις τῶν φίλων του, ἐπέμεινε μέχρι τέλους. Καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν ἀντιβασιλεύοντα πρίγκηπα τῆς Ἀγγλίας τὴν περίφημον ἐκείνην ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐδήλου, ὅτι ἐπεράτῳ τὸ πολιτικὸν του στάδιον, καὶ ὡς νέος Θεμιστοκλῆς, ἐζήτην τὴν φιλοξενίαν τοῦ βρεττανικοῦ λαοῦ καὶ ἐτίθετο ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων του, τὴν ὁποίαν ἤξιον παρὰ τῆς Αὐτοῦ Βασιλικῆς Ὑψηλότητος, «ὡς τοῦ ἰσχυροτέρου, τοῦ χρηστοτέρου καὶ τοῦ γενναιοτέρου τῶν ἐχθρῶν του.»

Ἀλλ' ἡ Ἀγγλία δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην ταύτην· ἐφοβέτο πάρα πολὺ τὸν Ναπολέοντα ἢ ὥστε νὰ δευχθῇ μεγάλου φυχῆς! Οἱ ὑπουργοὶ τοῦ

Ἀντιβασιλέως ἀπέρριψαν τὴν αἴτησίν του· κρατοῦντες ἤδη τὸν «κορσικανὸν δράκοντα» δὲν εἶχον καμμίαν διάθεσιν νὰ τὸν ἀφήσουν. . .

Παρὰ πᾶν δίκαιον, ὅπως αὐθαирέτως καὶ παρανόμως, — διότι ὁ Ναπολέων ἐπέβη τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου «Ὁ Βελλερεφόντης» ἐκουσίως, καλῇ τῇ πίστει καὶ ὡς φιλοξενούμενος, — οἱ ἄγγλοι ὑπουργοὶ ἀπεφάσισαν νὰ τον κρατήσουν ἐφ' ὅρου ζωῆς αἰχμάλωτον εἰς μίαν νῆσον τοῦ Ὠκεανοῦ ἀπομακρυσμένην, εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην, ἡ ὁποία ἀπέχει τὸ ὀλιγώτερον χιλίας λεύγας ἀπὸ ἄλλην γῆν, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ διαφύγῃ ποτέ.

Μόνον τέσσαρα πρόσωπα εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ τον συνοδεύουν.

Ὁ Ναπολέων ἤκουσε τὴν σκληρὰν ταύτην ἀπόφασιν ἄνευ προφανοῦς συγκινήσεως. Καὶ ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἐγγράφου, διεμαρτυρήθη ἐντόνως καὶ ἀξιοπρεπῶς. Ἀλλ' εἰς μάτην! Ἡ διαμαρτυρία του δὲν ἠκούσθη καὶ ἡ ἀπόφασις ἐξετελέσθη.

«Μὲ γνωρίζετε, Μεγαλειότατε;» (Σελ. 421 στ. β'.)

Ἦλθε κατόπιν ἡ θλίβερά στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ὁ Ναπολέων εἶχεν ἐκλέξῃ διὰ νὰ τον συνοδεύσουν τὸν Βερτράν, τὸν Λὰς Κάζ, τὸν Μοντολὼν καὶ τὸν Γκουργκῶ.

— Μεγαλειότατε, σὰς ἱκετεύω, εἶπεν

ὁ Ἐκτωρ ριπτόμενος εἰς τοὺς πόδας του, μετὰ δακρύων, σὰς ἱκετεύω, πάρετέ με μαζί σας!

— Ἀδύνατον, φίλε μου, ἤξεύρεις ὅτι δὲν εἶμαι ἐλεύθερος νὰ πάρω μαζί μου ὅσους θέλω, ἀλλὰ καὶ ἂν ἤμπορούσα, δὲν θὰ το ἔκαμνα. Ἡ ἐξορία ἰσοδυναμεῖ μὲ θάνατον, καὶ σὺ δὲν εἶσαι εἰς ἡλικίαν διὰ νὰποθάνῃς. Ἐπειτα ἔχω νά σου ἐμπιστευθῶ μίαν ἐντολήν.

— Ἐντολήν;

— Ἀφ' ὅσα γάνω τώρα, ἐν μόνον λυποῦμαι τὸν υἱόν μου, τὸν ἀγαπητόν μου υἱόν! Ὅσῳ συλλογίζομαι ὅτι δὲν θὰ τον ἐπανιδῶ ποτέ, ὅτι θὰ μεγαλώσῃ χωρὶς πατέρα, χωρὶς στοργήν. . . Ὡ, δυστυχισμένο μου παιδί! Καὶ νὰ μὴ ἔχω τοῦλάχιστον οὔτε τὴν παρηγορίαν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, τοῦ τελευταίου φιλήματος! Λοιπὸν, τὸ φίλημα τὸ ὁποῖον δὲν εἴμπορῶ νὰ του δώσω ὁ ἴδιος, θὰ τοῦ το μεταβιβάσῃς σύ.

Καὶ θλίψας τὸν Ἐκτορα εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθεσε παραπεταμένον φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

— Εἶπέ του πόσον ἐν ἀγαπῶ, ἔξηκολούθησε· εἶπέ του ὅτι θὰ τον συλλογίζωμαι διαρκῶς, αἰωνίως, μέχρι τῆς τελευταίας μου πνοῆς. Εἶπέ του νὰ μὴ ἐνθυμῇται καὶ νὰ με ἀγαπᾷ, καὶ προπάντων νὰγαπᾷ τὴν Γαλλίαν!

Καὶ ἀσπασθεὶς διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν Ἐκτορα, τῷ ἐνευσε νάπομακρυνθῇ.

Τὴν ἐπομένῃν τὸ πλοῖον «Νορθοὺμβερλανδ» ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεβίβασαν τὸν Ναπολέοντα, ἀπέπλευσε, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν διήλθε πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Χόγης, διευθυνόμενον πρὸς τὴν νῆσον τῆς ἐξορίας.

— Χαῖρε, προσφιλὴς Γαλλία, χαῖρε, χώρα τῶν ἀνδρείων! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολέων διὰ συγκεκινημένης φωνῆς, ἀναγνωρίζας τὰς ἀκτὰς τῆς Νορμανδίας.

Καὶ μετὰ δύο μῆνας ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην, εἰς τὸν ξηρὸν ἐκεῖνον βράχον, ὁ ὁποῖος θὰ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς στυλοβάτης διὰ νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τῆς Ἱστορίας!

Ὁ Ἐκτωρ ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους, περιλυπὸς ἕως θανάτου. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι φεύγων ὁ Αὐτοκράτωρ, συμπαρέλαβεν ὅλας του τὰς ἐλπίδας, ὅλον του τὸ μέλλον, καὶ ὅτι δὲν τῷ ἔμμενεν ἄλλο τι, εἰμὴ νὰποθάνῃ.

Τότε ἀκριβῶς ἐγνώρισεν ὅλην τὴν ἀξίαν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπαρηγορήθη, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζῇ, συλλογίζόμενος ὅτι εἶχε καθήκοντα ἀπέναντι τῆς Ἐρριέτας, τῆς ἀδελφῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς τῷ ἐπέβουλαξεν ἴσα-ἴσα διὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπέπρωτο νὰ χωρισθῇ διὰ παντὸς ἀπὸ τὸ εἶδωλον τῆς λατρείας του.

Ἀλλ' ὡς εἶχε νὰ ἐκτελέσῃ καὶ μίαν παραγγελίαν. Τὸ φίλημα, τὸ ὁποῖον εἶχε

λάβῃ, τὸ ἡσθάνετο ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ μετώπου του, καὶ ἀνυπομόνει νὰ το φέρῃ πρὸς τὸ δυστυχὲς παιδίον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε πλέον οὔτε πατέρα, οὔτε πατρίδα.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του ἀμέσως. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, τὸν ὁποῖον πολλοὶ τώρα ὠνόμαζον μικρὸν Βοναπάρτην, καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ δύο ἢ τρία ἔτη ἔμελλε νὰ ὀνομασθῇ δοῦξ τοῦ Ραῦχστάτ, κατῶκει μετὰ τοῦ ἐκ μητρὸς πάπου του, τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας, εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Βιέννης, ἡ μᾶλλον εἰς τὸν πύργον τοῦ Σέμπρουν· πραγματικῶς ὅμως ἦτο αἰχμάλωτος. Τὸν ἐπέβλεπον αὐστηρότατα καὶ δὲν ἐπέτρεπον εἰς κανένα Γάλλον νὰ τον πλησιάσῃ. Ἡ κόμησσα Μοντεσκιού, ἡ ἀγαπητὴ του «Μάμα-Κιού» ὅπως τὴν ὠνόμαζεν, εἶχεν ἀντικατασταθῇ δι' αὐστριακῆς παιδαγωγοῦ καὶ ὅλοι οἱ γάλλοι ὑπηρέται ἐπίσης δι' αὐστριακῶν. Δὲν ἤκουε πλέον τὴν γλυκεῖάν του γλῶσσαν, ἦτο δὲ καὶ αὐτὸς ὑποχρεωμένος νὰ ὁμιλῇ γερμανικά. Καὶ ἡ αὐστηρότης τῆς ἐπιτηρήσεως ἐγένετο ὁλοπνῆς μεγαλητέρα, ἐφ' ὅσον διεσπείροντο φῆμαι περὶ συννομιστῶν, αἱ ὁποῖαι σκοπὸν εἶχον νὰνατρέψουν τοὺς Βουρβόνους καὶ νὰνακηρύξουν Αὐτοκράτορα τὸν μικρὸν Βοναπάρτην.

Ὁ Ἐκτωρ λοιπὸν θὰ συνήντα πολλὰ ἐμπόδια ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ σχεδίου του· ἀλλὰ τὰ χρήματα ἀνοίγουν πολλὰς θύρας.

Μίαν ἡμέραν, τὸ παιδίον ἔπαιζεν εἰς τὸ δάσος τοῦ Σέμπρουν, παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ὁποίου ἐφρούρουν δύο στρατιῶται. Ἐκύλιεν ἀθύρως ἓνα στεφάνι, καὶ μολονότι διετήρει ἀκόμη τοὺς μακροὺς ξανθοὺς του βοστρύχους καὶ τὸ γλυκύ του βλέμμα, δὲν ἦτο ὅμως πλέον τὸ ζωηρὸν καὶ εὐχαρὶ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν ἄλλοτε εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαίν-Κλου μὲ γέλωτας τὸσον παιδρῶς. Ἡ μεγάλη ταινία τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς, εἶχεν ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, ἡ μελανὴ ταινία τοῦ ὁποῖου διέσχίζε τὴν ἀνοικτοῦ χρώματος στολὴν του ὡς σῆμα πένθους.

Μία κυρία, ἡ ὁποία βεβαίως εἶχε διαταγὴν νὰ τον ἐπιτηρῇ, ἐκάθητο ἐπὶ ξυλίνου ἐδωλίου, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ καύσωνος, ἔκλινεν ἡρέμα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ παραδοθῇ εἰς ὕπνον.

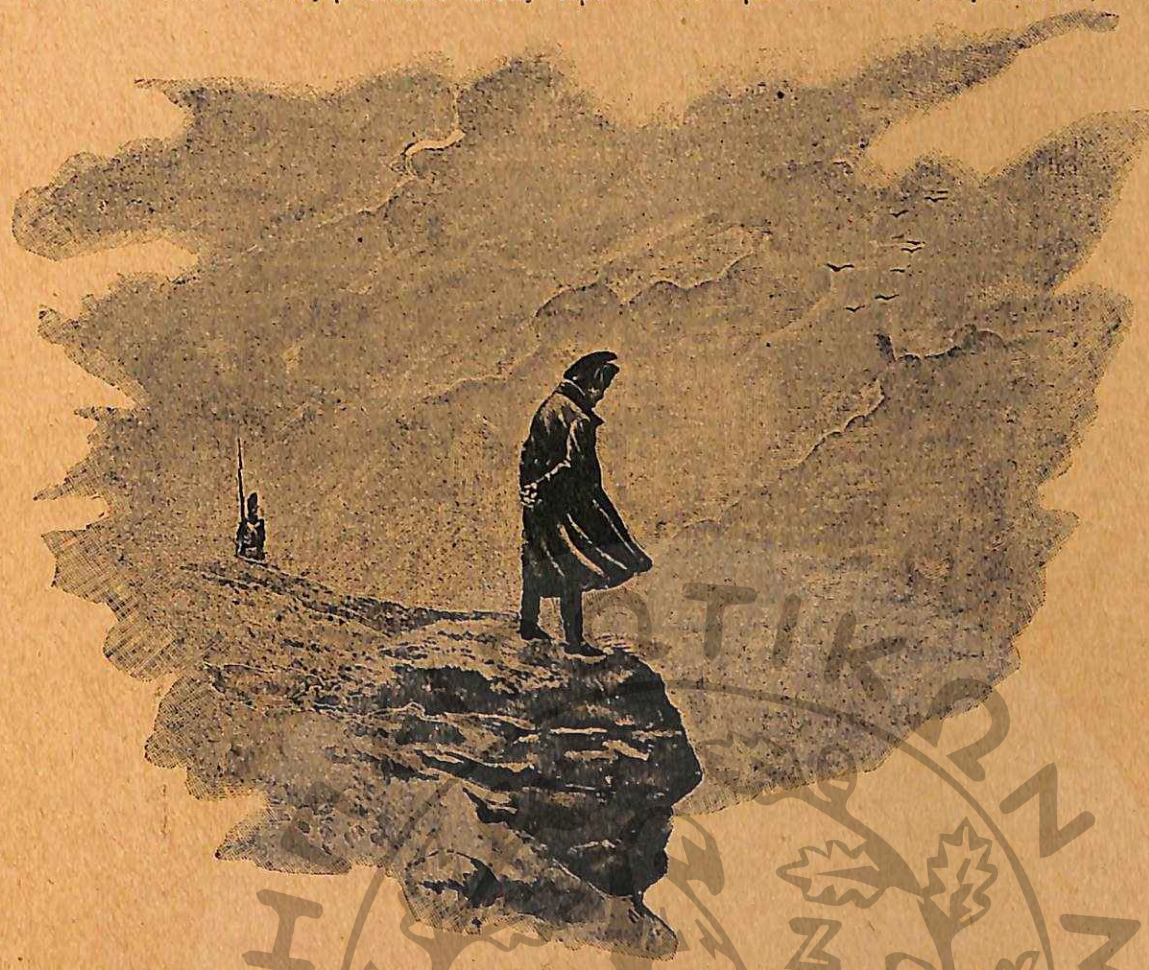
Ὀλίγα βήματα μακρὰν, νεαρός τις

κηπουρὸς ἐπὶ τῆς ἀνθῆ... Μόλις εἶδεν ὅτι ἡ κυρία ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς της, ἔτρεξε πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ἔδραξεν καὶ το παρῆσεν ὀπίσθεν τοῦ πυκνοῦ παραπετάσματος τῶν δένδρων. Τότε ἐγρονύπησεν ἐνώπιόν του, τὸ ἐνηγκαλίσθη καὶ τῷ εἶπε:

— Μὲ γνωρίζετε, Μεγαλειότατε;

— Ὡ, ναί! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μὲ ζωηρὰν ἐκφρασιν χαρᾶς, φωτίσασαν ἐξαίφνης τὸ ὠχρὸν του πρόσωπον, Ὡ, ναί! σ' ἐγνώρισα ἀμέσως· γι' αὐτὸ δὲν ἐφώναξα. Ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς;

— Μακρὰν, πολὺ μακρὰν, Μεγαλειότατε. Ἐκεῖνος μ' ἔστειλε νά σας εὐρῶ.

«Ἀναπλάσων δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸ ὄνειρον τῆς παρελθούσης του ζωῆς» (Σελ. 422, στηλ. β'.)

— Διὰ νὰ με πάρῃς; ἠρώτησε ζωηρῶς τὸ παιδίον.

— Ὅχι, θὰ τον ἀγαπῶ καὶ δὲν θὰ τον λησμονήσω ποτέ. Ἡ Μάμα-Κιού μου ἔμαθε μίαν προσευχὴν δι' αὐτόν καὶ τὴν λέγω εἰς τὸν Θεὸν καθὲ βράδυ καὶ καθὲ πρωΐ.

— Θέλει ἐπίσης νὰγαπᾷτε πάντοτε τὴν Γαλλίαν!

— Ὡ, ναί, θὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἂν ἐπιστρέψω ἐκεῖ.

Ὁ Ἐκτωρ ἐστέναξε. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη μία φωνή:

— Ὑψηλότητε, ποῦ εἰσθε; ἔλεγε γερμανιστί· εἶνε ἀργά· πρέπει νὰ γυρίσωμε!

Ὁ Ἐκτωρ ἐθλίψε καὶ πάλιν τὸ παι-

Καὶ ὁ Ἐκτωρ ἐκόλλησε τὰ χεῖλῃ του ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ παιδίου, ὅπως ὁ Αὐτοκράτωρ τὰ ἰδικὰ του ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ἦτο, ὁ βασιλόπαις ἐφάνη ἐννοήσας ὅλην τὴν σοβαρότητα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἐκείνου.

— Ἀχ! εἶπε κλαίων· δὲν θὰ τον ξαναἰδῶ λοιπὸν ποτέ;

Ὁ Ἐκτωρ δὲν κατῴρθωσε νὰ εὐρῇ ἄλλην ἀπάντησιν, ἀλλ' ἔκλαυσε καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ δυστυχικοῦ παιδίου.

— Σὰς παραγγέλλει, ὑπέλαβεν ἅμα παρῆλθεν ὀλίγον ἡ μεγάλη συγκίνησις, νὰ τον ἀγαπᾷτε πάντοτε, Μεγαλειότατε,

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια και τέλος 78 σελ. 413)

Και πρώτη έμένα πού με λένουν Στεφανία, όπως έσένα σε λένουν Στέφανο! είπεν ή καστανή, προχωρούσα προς τόν εξαδέλφον της, με όλην την άφέλειαν νεαράς Βελγίδος.

— Ω, χαίρω πολύ, Στεφανία!

— Και θά μου προσφέρεις βέβαια τó χέρι σου είς τόν δρόμον, όπως ό Ιωάννης είς την Ιωάνναν και ό Πέτρος είς την Πετρίναν. Άλήθεια;

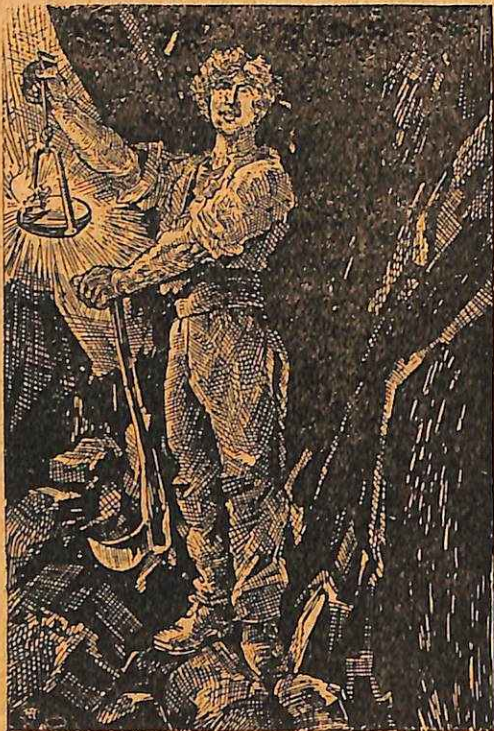
— Έννοείται! Άλλ' από αύριον, εξαδέλφη μου, πού δέν θά είμαι πειά μαύρος και δέν θά με φοβάσαι.

— Έγώ δέν σε φοβούμαι καθόλου. Άπεναντίας!

Έσπευσαν να επιστρέψουν είς τόν πύρ-

γον. Ό Στέφανος έλειψεν ως μισήν ώραν, και κατόπιν έπαρουσιάσθη πάλιν, λευκός, ώρατος και όλοι του άδελφοί. Τότε τόν έφίλησαν όλοι, και τούς έφίλησεν όλους, ως και τόν πατέρα του. Άλλ' έπρεπεν, ήτο ανάγκη να έξηγηθή γρήγορα, διότι είς όλων τούς όφθαλμούς ανεγίνωσκε περιέργειαν και άγνομονησίαν.

Μίαν ήμέραν, έν ώ περιεπλανάτο και έρρέμβαζεν ανά τó δάσος, τώ ήλθεν ή ιδέα να εισέλθη και να έξερευνήση έπιτέλους τó απόρσιτον και ανεξερεύνητον σπήλαιον της Νεράιδας. Προχωρήσας όλίγα μέτρα, παρητήρησεν ότι ή κοιλότης του έφάνετο μάλλον ως στοά κατασκευασθεΐσα υπό ανθρώπινων χειρών, παρά ως σπήλαιον φυσικόν. Έπροχώρησεν άλλα πενήντα μέτρα, και παρητήρησε περίξ επί των τοιχωμάτων περιέργα τινα σχίσματα, κανονικά και μαύρα. Τά έξήτασε μετά προσοχής και έβεβαίωθη ότι ήσαν φλέβες άνθρακος. Τούτο δέν τόν έξέπληξε πολύ, διότι έγνώριζεν ήδη ότι όλον τó έδαφος εκείνο ήτο έν άπεραντον άνθρακωρυχείον. Ήτο φανερόν ότι κάποτε είχον άρχίση να έξορύσσουν άνθρακα και έντός του σπηλαίου, προχωρήσαντες μέχρις έξήκοντα μέτρων. Άλλα κατόπιν αΐ έργασία έσταμάτησεν. Είς ποίαν έποχήν άρά γε; Κανείς από τούς ζώντας Μαντζουράνας δέν έγνώ-

«Έπεφάνη τότε έν φάσμα.» (Σελ. 414, σελ. 4.)

ριζε τίποτε, και ό Στέφανος δέν ήδύνατο να έξηγήση την έγκατάλειψιν, διότι αΐ φλέβες του όρυκτου ήσαν έξοχοι. Μαύρος, όλόμαυρος και στυλινός ό γαιάνθραξ εκείνος, έκαίετο εύκόλως και παρήγε μεγάλην φλόγα και πολλήν θερμότητα. Γιγαντιαία φυτά, παρασυρθέντα μέχρι του στρώματος εκείνου υπό των παναρχαίων κατακλυσμών, και καταχυσθέντα εκεί άπ' αΐωνων, άπηνθρακώθησαν είς τά μυστηριώδη βάθη της γής.

Τότε ό Στέφανος ένεθυμήθη, ότι τώ έδόθη ή γή ως κληρονομία και έπειδή κατά βάθος δέν ήτο όλιγώτερον φιλόπονος και φιλόδοξος από τούς άδελφούς του, ήρχισεν άμέσως την έργασίαν.

Τήν νύκτα λοιπόν, κρυφώς, έπεξέτεινε την στοάν, σκάπτων και συσσωρεύων κατά μήκος, είς πυκνά τειχώματα,

τόν όλον έν όρυσσόμενον άνθρακα. Υπήρχεν ήδη εκεί μέσα μία μικρά περιουσία.

Έμετρήσεν, ύπολόγισε και συνεπέρανεν, ότι τó δάσος, ό πύργος και αΐ περίξ γαΐαι εύρίσκοντο άνωθεν λαμπρού και πλουσίου μεταλλείου. Θησαυρός όλόκληρος έκρύπτετο υπό τούς πόδας των Μαντζουρανών. Προς τί λοιπόν να περιπλανώνται είς τó έξής έδω κ' εκεί, αλιεύοντες μούρουνες, φωτογραφούντες τά βάθη της θαλάσσης και τελειοποιούντες τά άερόστατα; Ό πλοΐαρχος εύρίσκειτο πλησίον των, με-

ταλλεία μαύρου άδάμαντος, πολυτιμότητου. Ω, ή Νεράιδα Μαντζουράνα ήτο καλή, και έξηκολούθει να σκέπη υπό την προστασίαν της την οικογένειαν.

Ό θεΐος άπεκρίθη είς ταύτα διά θερμής χειραΐφας; ό Πέτρος και ό Ιωάννης δέν ήξευραν τί έλεγαν από την χαράν των; αΐ εξαδέλφαι κατέρωγον διά των όφθαλμών τόν εξαδέλφον Στέφανον. Επί τέλους ό Ιππότης ήγήρθη και τόν έθλιψε πατρικώς και μεγαλοπρεπώς είς τās άγκύλας του.

— Αύτός έφάνη ό πλέον φρόνιμος, ό πλέον έργατικός και ό πλέον πρακτικός και από τούς τρεις! έσκέπτετο ό πατήρ.

— Είνε; ό πλέον εύμορφος και ό πλέον κομψός, έσκέπτετο ή Στεφανία. Από τούς τρεις, αύτός μου άρέσει καλύτερα.

Ό Ιωάννης και ό Πέτρος δέν έφθά-

νουν βεβαίως τόν άδελφόν των. Κάθε άλλο! Μολοντούτο ό Ιωάννης έσυλλογίζετο ότι ύπέφερε τόσα, χωρίς να κατορθώση τίποτε, και κατά τó κοινώς λεγόμενον, «τό έφυσούσε και δέν έκρύωνε.» Και ό Πέτρος πάλιν, ταλανίζων τόν έαυτόν του διά τά τόσα άγωνα δεινοπαθήματα, έμακάριζε τόν Στέφανον, ό όποιος «χωρίς να τó κουνήση» χωρίς να έντεθί είς κινδύνους, έκαμε την τύχην του. Δέν έδίστασε μάλιστα να τούτο είπη.

— Ναί πραγματικώς, έκαμα την τύχην μου, άπήντησεν ό Στέφανος, αλλά και την τύχην όλων μας βέβαια!

Και στραφείς προς τόν θεΐον του, προσέθεσε μειδιών:

— Και την τύχην των εξαδέλφων μας έπίσης, από τās όποιās ή καστανή μου άρέσει πολύ, αγαπητέ μου υΐε!

— Δέν έχεις άδικο, παιδί μου! Έπιδοκιμάζω τó γούστό σου! άπήντησεν ό θεΐος. Έπειτα, βλέπεις, διά να ύπάρχη όμόνοια και ειρήνη μεταξύ άδελφών και εξαδέλφων, δέν πρέπει να συμπιπτουν τά γούστα.

(Έκ τούτου φαίνεται, ότι ό θεΐος είχεν ένοήση την προτίμησιν, την ποίαν ό Ιωάννης έδειχνε προς την μελαγχροινήν, και ό Πέτρος προς την ξανθήν.)

Ό θεΐος διηγήθη τότε προς τόν άδελφόν του κατά ποΐον άξιοθαύμαστον τρόπον οΐ υΐοΐ του έπείσαν είς τó σπίτι του. Ό Πέτρος περιέγραψε κατόπιν όλας του τās αεροναυτικές έκδρομάς και έφευρέσεις, τās πτέρυγας, την βαρικούλαν και την κορυφήν. Και ό Ιωάννης διηγήθη τά θαλάσσιά του κατορθώματα, τās μούρουνες, τās ύποβρυχίους φωτογραφίας και τó κρυβόσάκι σμα.

— Άλήθεια, ανεφώνησεν εξαίφνης ό ιππότης. Έξέχασα να σας πώ από την χαράν μου και από την παραζάλην μου, ότι σήμερα ίσα-ίσα είχα είδήσεις σας! αλλά τί είδήσεις! Φαντασθήτε ότι σας είχα πειά για χαμένους, για πεθαμένους!

— Μπα! είπεν ό Ιωάννης, και ποΐος διάβολος έτόλμησε να...

— Ό πλοΐαρχος του άλιευτικού σου!

— Ό Άνθιμος Μαές! Καλές τί μου λέτε! Έσώθη λοιπόν;

— Χμ! βλέπεις; είπεν ό Πέτρος πλήρης ύπερφρανείας διά την σωτηρίαν αυτήν, όφειλουμένην άποκλειστικώς είς την έφευρέσιν του.

— Μα πού εΐνε; ήρώτησεν ό Ιωάννης.

— Έδω. Έφθασε σε κακή κατάσταση ό δυστυχισμένος. Πρέπει να κοιμάται και βαθεία μάλιστα, άφ' ου δέν έξυπνησε με τόσα και τόσα.

— Άνυπομονώ να τον ιδώ και να τον έρωτήσω. . . Έρχεσαι, Πέτρε;

— Άκούς εκεί! Δέν συλλογίζεσαι πόσο μ' έβγαλε άσπροπρόσωπον με την σωτηρίαν του;

Ό Άνθιμος Μαές έκοιμάτο τώ έντι βαθύτατα. Οΐ δύο άδελφοί ήναγκάσθησαν να βροντήσουν πολύ την θύραν, έως να έξυπνήση. Επί τέλους ήκουσαν από μέσα τó πρώτον «Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!» και μετ' όλίγον, ανοιχθείσης της θύρας, ήκουσαν και τó δεύτερον, και τó τρίτον και τó τέταρτον άκόμη. . . Από τόν ύπνον, βλέπετε, ό Μαές, και πεπεισμένος πλέον ότι οΐ άδελφοί Μαντζουράνα είχον άποθάνη, ένόμισεν, όταν έξαφνα τούς είδε, ότι βλέπει τά φαντάσματά των. Έκ τούτου ή έκπληξις και αΐ βλασφημΐαι του. Άλλ' άμα τόν ένηγκαλίσθησαν και τον κατεφίλησαν οΐ δύο άδελφοί, έβεβαίωθη πλέον ότι ήσαν από όστά και από σάρκα, και ανταπέδωκε τά φιλήματα των με την αυτήν αγάπην και θερμότητα.

— Τί γίνεται τó πλοΐον μου; ήρώτησεν ό Ιωάννης.

— Ούτε τó είδα, ούτε τó ξέρω! άπήντησεν ό Άνθιμος.

— Αμέ ή βαρικούλα μου; ήρώτησεν ό Πέτρος.

— Ούτε την είδα, ούτε την ξέρω!

— Μήπως κατώρθωσες να σώσης τίποτε από τās μηχανάς μου; ήρώτησε πάλιν ό Ιωάννης.

— Ούτε τās είδα, ούτε τās ξέρω!

— Μα πώς έσώθης τέλος πάντων;

— Ούτε είδα, ούτε ξέρω!

— Μα...

— Τίποτε! Μή μ' έρωτάτε πλέον.

Άφήστέ τα να πάνε στην όργή! Περασμένα, ξεχασμένα. Τώρα άς άρχίση νέα ζωή. Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!

Ό Πέτρος και ό Ιωάννης ανεγνώρισαν ότι ό Άνθιμος Μαές είχε δίκαιον. Ναί! Έπρεπε να λησμονήσουν τά περασμένα, να ρησθήν τó παρελθόν, να παραιτηθών από τά όνειρα, να έλευθερωθών από τās χιμαΐρας και ναρχίσουν νέαν ζωήν, ζωήν πρακτικής έργασίας, πλούτου, αγάπης και εύτυχίας οικογενειακής.

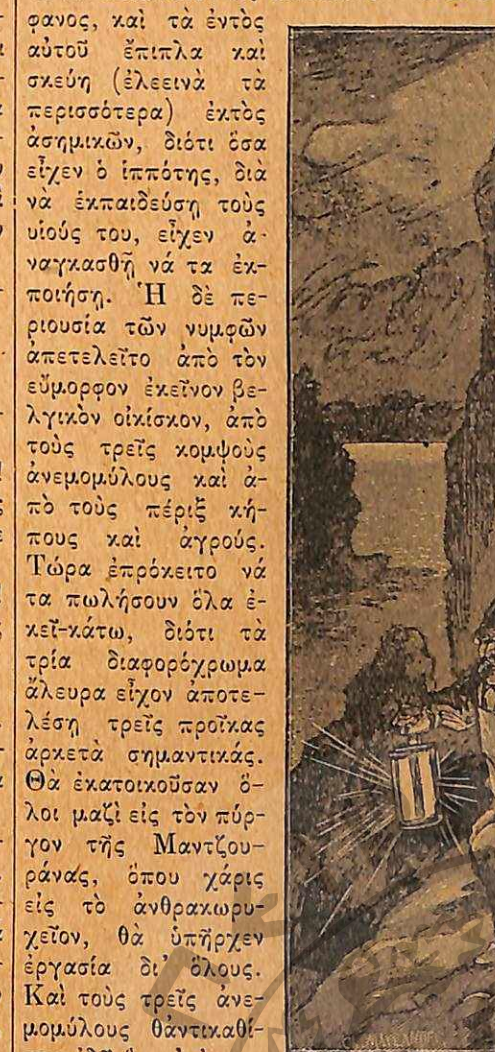
Και τούτο πρό πάντων κατενόησαν και άνωμολόγησαν την ιδίαν εκείνην ήμέραν, είς τó πρόγευμα, όταν περίξ της παλαιάς τραπέζης του πύργου, εύρέθη διά πρώτην φοράν συνηνωμένη όλόκληρος ή Οικογένεια Μαντζουράνα. Και όλα τά μέλη της οικογενείας ένεφορήθησαν εύτυχώς υπό των αυτών αισθημάτων, και μετά μίαν έβδομάδα συνομιλιών και συσκέψεων, έσχεδιάσθησαν και άπεφασίσθησαν τά έξής:

Πρώτον και κύριον, οΐ τρεις εξαδέλφοι θα ένυμφεύοντο τās τρεις εξαδέλφας: ό Ιωάννης την Ιωάνναν, ό Πέτρος την Πετρίναν και ό Στέφανος την Στεφανίαν. Σημειωτέον ότι οΐ Μαντζουράνα ήσαν δυτικοί και ή θρησκεία των έπιτρέπει τόν γάμον μεταξύ πρώτων εξαδέλφων. Άλλως με οΐ γάμοι ούτοι

φαίνεται ότι ήσαν θεΐθεν προαποφασισμένοι, διότι και αΐ ήλικΐαι συνέπιπτον και τά βαπτιστικά όνόματα. Τά τρία ζεύγη λοιπόν ήσαν πανευδαίμονα και οΐ δύο πατέρες εύτυχέστατοι.

Τήν περιουσίαν των γαμβρών άπετέλουν, ό άρχαΐος και μεγαλοπρεπής οΐκογενειακός πύργος (μολονότι ήρειπωμένος) τó υπ' αυτόν άνθρακωρυχείον, τó πλουσιώτατον ως έβεβαίωνεν ό Στέ-

φανος, και τά έντός αυτού έπιπλα και σκεύη (έλεεινά τά περισσότερα) έκτός άσημικών, διότι όσα είχεν ό ιππότης, διά να εκπαιδεύση τούς υΐους του, είχεν άναγκασθή να τα έκποιήση. Η δέ περιουσία των νυμφών άπετελείτο από τόν εύμορφον εκείνον βελγικόν οΐκισκον, από τούς τρεις κομψούς άνεμομύλους και από τούς περίξ κήπους και άγρούς. Τώρα έπρόκειτο να τα πωλήσουν όλα έκεί-κάτω, διότι τά τρία διαφορόχρωμα άλευρα είχον άποτελέση τρεις προΐκας αρκετά σημαντικές. Θα έκατοικούσαν όλοι μαζί είς τόν πύργον της Μαντζουράνας, όπου χάρις είς τó άνθρακωρυχείον, θα ύπήρχεν έργασία δι' όλους. Και τούς τρεις άνεμομύλους θάνατοι-στα έδω έν εύρύ μηχανικόν έργοστάσιον, τó όποΐον θα έλειτούργει και θα έκινείτο με τó ύδωρ του Λείγηνος, με τόν άέρα του βουνού και με τόν άνθρακα της γής. Ούτως οΐ τρεις άδελφοί θα έμενον και πάλιν πιστοί είς τά τρία στοιχεία, τά όποια είχον κληρονομήση εξ άρχής, και ήσαν διά τούτο πολύ εύχαριστήμενοι.

«Προηγείτο ό Λευκίας μ' ένα φανάρι.» (Σελ. 413, σελ. γ.)

Ανεκινήθη κατόπι τó ζήτημα του Άνθιμου Μαές, ό όποιος από της άριξεώς του είς τόν πύργον, έζη και ανεστρέφετο εκεί μέσα ως μέλος πλέον της οικογενείας. Έπρεπε να τώ εξασφαλίσουν τó μέλλον του, και τόσο μάλλον, καθ' όσον ούτε οικογένειαν είχεν ό δυστυχής, ούτε χρήματα, ούτε πού την κεφαλήν κλίται (άν δέν ύπήρχεν ό πύργος) και τά μόνα του κεφάλαια πραγατικώς ήσαν ή αγάπη, ή πίστις και ή

θεΐαν εύγνωμοσύνην του, έλαβε πάλιν άφορμήν να έκτομήση διάφορα «Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!» άπαραίτητα. Άλλως τε, τó να έγκαταλείψη τόν Ιωάννην, ύστερ' από τόσων έτών συμβίωσιν, τώ έφάνετο κάτι τι τερατώδες και αυτόχρημα άδύνατον.

Ως προς τόν Λευκίαν, — ούδεμία έλήφθη νέα άπόφασις. Ήτο τόσον γέρον, τόσον παλαιός και άρροισμένος ύπηρέτης και τόσον πολυτίμος! Ό ιππότης τώ έπέτρεψε μόνον να όμιλή τώ λοιπού όπως όλοι οΐ άνθρωποι — όχι όμως όσον και ή Βερενίκη, διά τó όνομα του Θεού! Η Βερενίκη πάλιν, έπίσης άρχαία είς την ύπηρεσίαν του μικρού Μαντζουράνα, διετηρήθη είς την θέσιν της, και εξέφρασε διά τούτο την εύγνωμοσύ-

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1898

Ἀγαπητοί μου,

ΙΔΟΥ καὶ πάλιν ἐγὼ ἐνώπιόν σας μ' εὐχάς καὶ μὲ δῶρα . . . Ἐρχεται τὸ Νέον Ἔτος. Εἰς ὅλα τὰ μετωπία, τὰ ὅποια μὲ περιστοιχίζουν νοερῶς, χαρίζω τὸ μητρικόν μου φίλημα, καὶ διὰ κάθε ἓνα, καὶ διὰ κάθε μίαν ἀπὸ σας, ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ φίλαι, ἀναπέμπω πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεὸν μίαν εὐχὴν ἐγκάρδιον καὶ θερμήν, — εὐχὴν ὑπὲρ υἱείας, ὑπὲρ προκοπῆς καὶ ὑπὲρ εὐτυχίας. Ἀπὸ τὰ τρία πολυτίμημα αὐτὰ συστατικά ἃς εἶνε ἐξυφασμένα διὰ σας ὅλαι αἱ ἡμέραι τοῦ Νέου Ἔτους — καὶ ὅλαι αἱ ἡμέραι τῶν Νέων σας Ἐτῶν!

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη μου, βλέπετε, δὲν περιορίζεται μόνον εἰς εὐχάς. Σὰς φέρω καὶ Δῶρα . . . Ὅχι μόνον τὰ Δῶρα τὰ ὅποια θὰ μοιρασθῶν διὰ κλήρου εἰς 100 μόνον τυχερούς· ἀλλὰ καὶ ἄλλα Δῶρα, πολυτιμότερα, τὰ ὅποια ἔχουν καὶ τοῦτο τὸ καλόν: ὅτι θὰ μοιρασθῶν εἰς ὅλους, ἀνεξαίρετως καὶ ἀδιακρίτως! Καὶ ὅπως μερικοὶ γονεῖς, οἱ ὅποιοι, μὴ ἀγαπῶντες πολὺ τὰς ἐκπλήξεις, συνειθίζουν νὰ λέγουν εἰς τ' ἀνυπόμονα τέκνα των, πρὶν κινήσουν διὰ τὰ ἐμπορικά, τί θὰ τους ἀγοράσουν, οὕτω καὶ ἐγὼ, ἐννοοῦσα κάλλιστα τὴν ἀνυπομονήσάν σας, θὰ σας εἶπω ἀπὸ τώρα τί καὶ τί θὰ σας χαρίσω διὰ τὸ νέον Ἔτος. Ἀκούσατε λοιπὸν τὰ Νέα τοῦ 1898:

Πρῶτον καὶ κύριον, θὰ σας δώσω ἓν μέγα καὶ λαμπρῶς εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ὀνομάζεται:

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

καὶ εἶνε περιπετειώδες καὶ δραματικώτατον ταξίδιον εἰς τὸν Νότιον Πόλον, τὸ ὅποιον ἐπιχειρεῖ ὁ γενναῖος πλοίαρχος Ἀν Γκνὺ διὰ νὰ εὕρῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν του, ἐπιχειρήσαντα ἄλλοτε παρόμοιον ταξίδιον καὶ ἀποκλεισθέντα ἐπὶ ὁκτὼ ὅλα ἔτη εἰς τοὺς πάγους τοῦ Πόλου!

Γνωρίζετε καὶ ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ τὸν Ἰουλίον Βέρν, ἀπὸ τὰς «Διετείς Διακοπὰς» καὶ ἀπὸ τὸν «Καίσαρα Κασκαμπέλ», ὥστε δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σας εἶπω πόσον τερπνὰ πόσον ἐνδιαφέροντα καὶ πόσον διδακτικά εἶνε τὰ μυθιστορήματά του. Θὰ σας εἶπω μόνον ὅτι ἡ ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ εἶνε τὸ τελευταῖον, τὸ νεώτατόν του μυθιστόρημα, μὲν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκδοθὲν ἐν Παρίσι, καὶ ὅτι ὁ Βέρν, ὁ μάγος συγγραφεὺς τῶν «Παραδόξων Ταξιδίων» δὲν ἔγραψεν ἀκόμη μυθιστόρημα ὠραιότερον, ἐπαγωγότερον, θαυμαστότερον. Ἐκτὸς τοῦ δραματικοῦ τῆς ὑποθέσεως, ἡ ὁποία θὰ σας ἐλκύσῃ καὶ θὰ σας συγκινήσῃ πολὺ, ἡ ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ θὰ σας ἀποκαλύψῃ ὅλα τὰ μεγαλοπρεπῆ, τὰ θαυμάσια καὶ ἐκπληκτικὰ φαινόμενα τῆς ἀπροσίτου χώρας τοῦ Πόλου, — τῆς χώρας τῆς ἀτελευτήτου ἡμέρας καὶ τῆς ἀτελευτήτου νυκτός, τῆς χώρας τῶν αἰωνίων πάγων, τοῦ πολιτικοῦ σέλαος, τῆς

μαγνητικῆς ἑλξεως, τῆς φοβερᾶς ὁμίχλης . . . Ὅποια ἀπόλαυσις! Ὅποια τέρψις!

Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀπὸ σας ἐντρυφῶν εἰς τὰ οἰκογενειακά μυθιστορήματα, εἰς τὰς περιπετείας, κατὰ τὰς ὁποίας δοκιμάζεται καὶ ἐξέρχεται νικήτρια ἡ Ἀρετή, ὅσοι ἐνθυμούνται ἀκόμη τὸν τρυφερόν καὶ γλυκύτατον ἐκείνον Ὀρφάνον τῆς Νέας Ὀρλεάνης καὶ ποθοῦν κανὲν παρόμοιον ἔργον, ἃς μάθουν ὅτι τὸ δεύτερον εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον θὰ δημοσιεύεται συγχρόνως μὲ τὴν ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ, εἶνε τοιαύτης φύσεως καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ποὺ ἐγράφησαν ποτέ! Ὀνομάζεται

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

καὶ εἶνε τὸ ἄριστον ἔργον τῆς Α. Ζερνεβραϊν, τῆς γνωστοτάτης Γαλλίδος συγγραφέως τῆς «Ἀνθούλας» καὶ τοῦ «Πυρεϊσώλου». Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἀποπνέει ἄρωμα θαλάσσιον. Διαδραματίζεται κατ' ἀρχάς εἰς μίαν βραχώδη παραλίαν, ὅπου οἱ ἡρώες του, δύο ἀδελφάκια, ἡ Μηλιὰ καὶ ὁ Γιαννάκης, ἔρημα καὶ ὄρφανὰ, διὰ νὰ ποφύγουν κάτι κακοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων των τὰ καταδιώκουν, καταφεύγουν εἰς τὸ ἀπρόσιτον σπήλαιον ἐνὸς μεγάλου Βράχου τῆς παραλίας, καὶ μένουν ἐκεῖ διάγοντα ζωὴν ἀληθινῶν μικρῶν Ροβινσώων! Ποῖος τώρα τὰ ἀνακαλύπτει, μὲ ποῖον μέσον τοῖς γράφει, τί εὐρίσκουν ἐκεῖ μέσα, πῶς φεύγουν, ποὺ πηγαίνουν, καὶ τί ἀπογίνονται — αὐτὰ πλέον θὰ τὰ μάθετε ἀναγινώσκοντες τὸ μυθιστόρημα, κάθε σελὶς τοῦ ὁποίου εἶνε καὶ μία περιπέτεια, καὶ μία ἐκπληξίς καὶ μία ἀπόλαυσις!

Ἐκτὸς τῶν δύο αὐτῶν μυθιστορημάτων, τὰ ὅποια θὰ διαρκέσουν ὅλον τὸ ἔτος, θὰ δημοσιεύσω πλῆθος ἐκτενῶν διηγημάτων εἰκονογραφημένων, τὰ ὅποια θὰ διαρκοῦν ἀπὸ τρία ἕως πέντε φυλλάδια, ἐκτὸς πλέον τῶν μικρῶν διηγημάτων, ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ εὐρίσκετε ἀφθόνως εἰς κάθε φύλλον. — Ἐπίσης θὰ δημοσιεύσω φέτος πολλὰ «Ἀναγνώσματα διὰ μικρὰ παιδιὰ», πάντοτε εἰκονογραφημένα, καθὼς καὶ δράματα, διαλόγους καὶ μονολόγους, πρὸς ἀπαγγελίαν, ποιήματα, μύθους κτλ. κτλ. Ἐν γένει ἐφρόντισα ὥστε ἡ ὕλη ἐκάστου φυλλαδίου νὰ εἶνε φέτος πλουσιωτέρα καὶ ποικιλωτέρα.

αἱ ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

τοῦ κ. Φαίδωνος ἐπαναλαμβάνονται, καθὼς βλέπετε σήμερον εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν του (αὐτὸ ἀρκεῖ! περισσότερα δὲν σας λέγω) καὶ ὁ χαριτωμένος ψυχολογικός μου Ἀνατὰς σὰς ἐπιφυλάσσει διὰ τὸ 1898 ἐν «Μυστικόν» τὸ ὅποιον μὲ παρεκάλεσε πολὺ νὰ μὴ σας εἶπω ἀπὸ τώρα. Ἄς εἶνε . . .

Οἱ Διαγωνισμοὶ θὰ ἐξακολουθήσουν μὲ μεγαλητέραν ἀκόμη ποικιλίαν. Ἐλυπήθην πολὺ, ἀγαπητοί μου, διότι χωρὶς νὰ θέλω, ἔνεκα πολλῶν καὶ ποικίλων ἐμποδίων, ἐβράδυνε τόσο πολὺ ἡ Ε. Κυριακή, ὥστε δὲν ἤμπούρεσα, ὡς ἐπεθύμουν, νὰ δημοσιεύσω ἐντὸς τοῦ ἔτους τοῦ

του καὶ τὴν Ἐκτὴν Κυριακὴν. Σὰς ὑπόσχομαι ὅμως, ὅτι θὰ σας ἀποζημιώσω μὲ τὸ παραπάνω τὸ προσεχές ἔτος, καταβάλλουσα πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ κάμω τρεῖς τοὺλάχιστον νέας

ΚΥΡΙΑΚΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ὠραιότερας ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε, εἰς τρία φυλλάδια διπλᾶ, μὲ πλῆθος ὑπόκριναν.

Θὰ κάμω ἐπίσης ἓνα Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Διηγήματος, — ἓνα Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Ποιήματος, — τρεῖς Διαγωνισμοὺς Μεταφράσεως, (ἓνα ἓνα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ καὶ ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) — ἓνα Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς — ἓνα Διαγωνισμὸν Ραπτικῆς — ἓνα Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας κτλ. κτλ. Ἐκτὸς τῶν συνήθων Τριῶν Διαγωνισμῶν τῶν Ἀνθεῶν. Ἐλπίζω δηλαδὴ ἐντὸς τοῦ 1898 νὰ γίνουν τοὺλάχιστον

ΔΕΚΑΤΕΣΣΑΡΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

μικροὶ καὶ μεγάλοι, οἱ ὅποιοι μᾶς κάμνουν ἐπάνω κάτω, 20 πρῶτα βραβεῖα, 40 δεύτερα καὶ 60 τρίτα, δηλαδὴ ἐν ὅλῳ

ΕΚΑΤΟΝΕΙΚΟΣΙ ΒΡΑΒΕΙΑ!

Νομίζω ὅτι δὲν σας φκίνονται ὀλίγα . . .

Τώρα ἃς ἔλθωμεν εἰς μίαν σπουδαίαν κεινοτομίαν. Εἶνε

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Ἐσκέφθην πολλάκις, ὅτι τὸ φυλλάδιόν μου δὲν εἶνε ἄρκετόν διὰ τὰς διακοπὰς. Τότε, ἐλεύθεροι ἀπὸ μαθήματα, ἔχετε ὅλον σχεδὸν τὸν καιρὸν σας διαθέσιμον καὶ θελετε νὰ ἀναγνώσετε κάτι περισσότερον. Οἱ νέοι μου φίλοι καταφεύγουν εἰς τοὺς παλαιούς μου τόμους καὶ εἰς τοὺς παλαιούς τόμους τῆς Βιβλιοθήκης μου. Ἄλλ' ὅσοι τοὺς ἔχουν πλέον ἀναγνώσει, τί θὰ κάμουν; Ἀλλὰ βιβλία ἑλληνικά, κατὰλληλα διὰ παιδιὰ καὶ ἐφήβους, ἡθικά καὶ τερπνὰ δὲν ὑπάρχουν. Τί θὰ ἀναγνώσουν λοιπὸν κατὰ τὰς διακοπὰς, ὅσοι ἀνέγνωσαν ὅσα ἐξέδωκα ἐγὼ;

Καὶ εἶπα: Θά ἀναγνώσουν ὅσα θὰ ἐκδώσω. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἀνασυστήσω ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους τὴν

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

τὴν ἄλλοτε ἐκδομένην, ἀλλ' ὑπὸ νέους ὄρους: Ὅχι πλέον κατὰ φυλλάδια μηνιαῖα, ὅπως ἐξεδίδετο ἄλλοτε, ἀλλὰ κατὰ βιβλία, κατὰ τόμους αὐτοτελεῖς, οἱ ὅποιοι θὰ ἐτοιμάζονται, θὰ προαναγγέλλονται καὶ θὰ τίθενται εἰς κυκλοφορίαν ὅλοι μαζί, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιόν μου, τὸ ὅποιον θὰ δοκιμάσω εὐθὺς ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους, ἐκδίδουσα διὰ τὰς προσεχέας διακοπὰς ἑνατόμον (πρὸς τὸν παρὸν ἓνα) τῆς Βιβλιοθήκης, περιέχοντα ἐν ἑξοχῶν εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα. Καὶ ἂν ἴδω ὅτι οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι θὰ ἐπιδοκίμασιν τὸ

σχέδιόν μου, τότε τὸ προσεχές ἔτος θὰ ἐκδώσω περισσοτέρους, οὕτως ὥστε κατ' ἔτος, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, θὰ τίθενται εἰς κυκλοφορίαν τρεῖς ἢ τέσσαρες νέοι τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως.

Ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ σας εἶπω περισσότερα εἰς τὴν σχετικὴν Ἀγγελίαν, τὴν ὁποίαν θὰ σας στείλω περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νέου Ἔτους.

Ἄλλαι κεινοτομίαι τοῦ 1898, θὰ εἶνε ὁ:

ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΔΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

Ἰδιαίτερος χάρτης, ὁ ὁποῖος θὰ πωλῆται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους θὰ γράφουν τὰς λύσεις των ὅσοι θὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων. Θὰ ἔχῃ τὰς δόξεις τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ τόπον ξεχωριστὸν διὰ τὸ ψευδώνυμον, διὰ τὸ ὄνομα καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Διαγωνιζομένου. Τοῦτο γίνεται χάριν εὐκολίας καὶ ἰδικῆς μου καὶ ἰδικῆς σας· διότι δὲν ἤμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί κακὸν γίνεται μὲ τὰς λύσεις, τὰς ὁποίας ἄλλοι μοῦ στέλλουν χωρὶς ὄνομα, ἄλλοι χωρὶς ἡλικίαν, ἄλλοι εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἄλλοι εἰς χαρτάκια τόσο μικρὰ ποῦ ὁ Ἀνατὰς τὰ χάνει, — μεγάλη ἀταξία καὶ ἀνωμαλία τέλος πάντων! Ἐλπίζω ὅτι ὁ χάρτης τῶν Λύσεων θὰ τα διορθώσῃ αὐτὰ ἀπλῶς διαπαντός.

Τέλος ἀπὸ τὸ προσεχές ἔτος θὰ εἰσαχθῇ ἡ σπουδαϊοτάτη ὅλων τῶν κεινοτομιῶν καὶ θὰ ἰδρυθῶν

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀλλὰ περὶ τούτων ὅλων θὰ σας εἶπω ἄλλοτε καὶ ἐν ἐκτάσει, διότι δὲν εἶνε δυνατόν εἰς μίαν μόνον ἐπιστολήν, νὰ συμπεριλάβω ὅλας τὰς λεπτομερείας. Ὁ σκοπὸς μου σήμερον ἦτο νὰ σας δώσω γενικὴν εἰκόνα τῶν Νέων τοῦ 1898, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, θὰ ἐπανέλθωμεν.

Εἶμαι βεβαία, ὅτι ἐξ ὅσων σας εἶπα, ἐσχηματίσατε σαφὴ ἰδέαν περὶ τῆς ἐν γένει ὑπεροχῆς, τὴν ὁποίαν θὰ παρυσιαζῇ ἀπέναντι ὅλων τῶν προηγουμένων, ὁ νέος τόμος τοῦ 1898. Ἄς προσθέσω δὲ τώρα, ὅτι διὰ νὰ εἶνε καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀνάλογον τοῦ περιεχομένου, ἐφρόντισα νὰ βελτιωθῇ καὶ ἡ παιδὴς τοῦ χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ τυπώνονται τὰ φυλλάδιά μου, ἐφρόντισα νὰ ἔχω ἀκόμη ὠραιότερας καὶ τεχνικώτερας εἰκόνας, καὶ πλῆθος κοσμημάτων καὶ ἄκραν τυπογραφικὴν φιλοκαλίαν!

Καὶ ὡς ὑστερόγραφον θὰ σας ἀναγγεῖλω ὅτι τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ νέου Ἔτους θὰ ἔχῃ ἐξαιρετικῶς 12 σελίδας, ἀντὶ τῶν συνήθων 8, διότι πρέπει νὰ δημοσιεύσω ὅλας τὰς ἀναγκαίας δόξεις, διὰ τοὺς νέους καὶ τοὺς παλαιούς συνδρομητάς, περὶ τοῦ χάρτου τῶν Λύσεων, περὶ ψευδωνύμων, ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, Διαγωνισμῶν κτλ.

Εὐτυχὲς τὸ νέον Ἔτος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ἡ Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ μετὰ τὴν Λευκὴν Χι-
όνα — τὸ Ἰόνιον Πέλαγος μετὰ τὸν Ὑπερασπι-
στὴν τῆς Πατρίδος, Ὑποψήφιον Δόκιμον,
Τικ-Τάκ, Τσίρ-Τσόν, Τρικυμῶδη Μαλέαν,
Ἀρχιζιζάνιον, Στρατηγὸν Ἀντίβαρ, Θουκι-
δίδην Ἰστορικὸν καὶ Ἡρώα Γαριβάλδην —
ὁ Ζεβάρ μετὰ τὸν Δὸν Κιχώτην, Τσίρ-Τσόν,
Σοφὸν Σολωμῶντα, Θέλπουσαν καὶ Κόρην τοῦ
Γιαλοῦ — ὁ Κεραυνὸς μετὰ τὸν Διόδοτον, Ἀρ-
χιζιζάνιον, Τικ-Τάκ, Ἐκτορά τὸν Τρῶα καὶ
Ἑλπίδοφόρον — ὁ Ἀνδρέϊος Σουλιώτης
μετὰ τὸν Ἑλπίδοφόρον, Μαθρον Πρίγκιπα,
Ἑμμ. Λύδην καὶ Κόντη Ραπαζάκη — ἡ
Ἐνδόξος Σαλαμίς μετὰ τὴν Κόρην τῆς Ἑλλά-
δος, Πρόσφυγα Βολιώτισσα, Κροκόπεπλον
Ἡώ, Λύραν τοῦ Ὀρφέου καὶ Ἀσημένιο Κῆ-
μα — ἡ Τρικέφαλος Ὑδρα μετὰ τὸν Τικ-Τάκ,
Γερραίαν Σουλιώτισσαν, Δέαρ, Πληρωμέ-
νον Κλέφτην, Φερεύτυχον Χρυσάλλίδα, Ἰ-
όνιον Πέλαγος, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα,
καὶ Ἀστροφεγγιάν — ἡ Μικρὰ Κόμμησα τοῦ
Φαλήρου μετὰ τὸν Δελφῖνα τοῦ Φαλήρου, Τρυ-
γοράκι, Μέλλουσαν Καλλιτέχνίδα, Ἐθνι-
κὸν Ὑμνον, Τί με Μέλλει, Ἑλληνικὸν
Φρούριον, Ταγαράϊαν Κόρην, Ἰριδα, Ἀρ-
χιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Τόττασαν Γελα-
στήν, Ανατόλεον Σημαίαν, Ἀστροφεγ-
γιάν, Συριατὸν Δουκοῦμι, καὶ Δό-λὰ-σὺλ-μὶ

Ἀσπασμοί, πληροφορίας : Ὁ Κ. Πα-
λαιολόγος ἐρωτᾷ τὴν Χρυσούλαν Καλάρη πῶς
πηγαίνει τὰ γυμνάσια καὶ ποῖος εἶνε ὁ ἀρχηγός·
— ἡ Ναυτοπούλα ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποῖος εἶνε
οἱ συνδρομηταὶ μου ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μίαν Κυ-
ριακὴν πρὶν ἐκρατοῦσαν ὁ καθείς ἀπὸ μίαν σε-
λίδα τοῦ φύλλου μου (μὰ πῶς ; τὸ εἶχαν σίχισι ;)
καὶ ἅμα εἶδαν τὴν Ναυτοπούλαν, κρατοῦσαν
ἐπίσης τὸ φύλλον μου, εἶπαν : Νὰ καὶ ἄλλη
Διάπλασις ! — τὸ Ἀγριολούλουδον τῶν Ψα-
ρῶν ἀσπάζεται τὸν Παχὺν Τσίρον, τοῦ ὁποῦ
ἐγνώρισεν τὴν ἀδελφὴν — ἡ Κερκυραϊκὴ Νύξ
παραπονεῖται ἀδελφὴ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμι-
στοκλέους δὲν μοι ἐφανέρωσεν τὰ ἀρχικά του,
ἐνῷ ἐγὼ τῷ ἐφανέρωσα τὰ ἰδικά μου. — ἡ Γερ-
ραία Σουλιώτισσα καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀσπάζε-
ται τὴν Ἐντυχὴ Ὀνητὴν καὶ τὰς ἀδελφάς τῆς·
— ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις εὐχαριστεῖ θερ-
μῶς ὅσους τὴν συνεχάρησαν διὰ τὴν Ε' Κυρια-
κὴν, πληροφορεῖ δὲ τὸ Ἀσημένιο Κῆμα ὅτι δὲν
ἔχει πλέον τὴν ἰδίαν κουβερτάνταν — ὁ Σα-
ταῆς πληροφορεῖ τὸν Ὑποψήφιον Δόκιμον
ὅτι θὰ τοῦ στείλῃ τὰ ἀρχικά του, μόλις τῷ
γράφῃ καὶ ἐκεῖνος τὰ ἰδικά του — ἡ Λύρα τοῦ
Ὀρφέου ἀσπάζεται τὸν Ἰακχὸν Βάκχον καὶ
ἀναμένει ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Ὀρέα (φαντάζο-
μαι τί μουσικὴ θὰ εἶνε αὕτη ἡ ἐπιστολή !) — ὁ
Ἐκτωρ ὁ Τρῶς εὐχαριστεῖ θερμῶς πάντας ὅσοι
τον συνεχάρησαν διὰ τὸ Βραβεῖόν του — ὁ Ἀ-
νεμοστροβίλος θέλει νὰ εἰπῇ εἰς τὸ Ἰόνιον Πε-
λάγος ὅτι δὲν τῷ ἐξήγησε τὸ νόματόν, ἀλλ'
αὐτὸς αὐτορμήτως τοῦ τοῦ ἔγραψε ἐπομένως δὲν
ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ φανερῶσιν τὸ ἰδικόν του —
τὸ Παλλικάρι τῆς Λαζίας ἐρωτᾷ τὸν Μέλαρα
Ἀετὸν πῶς πηγαίνει ἡ ἱππασία ; προχωρεῖ γι-
γαντιαίως βήμασι ; (ἱππεῖσις θὰ ἤθελε νὰ
εἴπῃ) — ἡ Λευκὴ Χιὼν ἐρωτᾷ τὸν Νικηφόρον
τοῦ Βρυννίου πού ἔμαθε τὰ περὶ τῆς πόλκεας-
μπεμπῆς — ὁ Νότιος Πόλος προτείνει πρὸς τὸν
Δὸν Κιχώτην νὰ νοήσῃ ἀλλήλογραφίαν.

Ἐξ' Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φιλάκι στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Δὸν Κιχώτην
(εἴθε νὰ ἐκπληρωθῇ αἱ εὐχαὶ σου.) Ἀσμα τοῦ
Ὀρφέου, Αἰθέρα, Ἀγροπυρὸν Φάρον, Γλυ-
κεῖαν Ἀνάμνησιν, Μικρὸν Ἐθελόντην, Με-
γαν Θεοδόσιον, Χρυσάνθη Ράγκον (θεομὰ
Χρυσόδετος φρ. 10)

συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ
καὶ ἀειμνήστου πατρὸς.) Ἰωάννην Εὐσταθιά-
δην, Ἀρθοῦρον Κοῦν (περιμένον λοιπὸν καὶ τὰς
δύο συνδρομάς, φρ. 16.) Πολυξένην Σωτηρο-
πούλου (δωρὸν ἐστὶν ἀλλή.) Ἑλλήν Σακελλαρίδου
καὶ μικρὸν Τίτον (πιστεύω ὅτι ἐλάβατε πλέον
τὸ δωρὸν.) Α. Θ. Πολυξοῦδην (ἐλήθησαν ὅλα
καὶ ἔστειλα ζητηθέντα.) Σουσουράδαν (εὐχα-
ριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.) Δό-λὰ-σὺλ-μὶ. Ἡλιον
Παλirroριαν τοῦ Εὐρίπου, Σαῦθην Καρτζι-
ώτισσαν, Κιθαροῦδον Ἀπόλλωνα, Ξενητευμέ-
νην Ἡπειρώτισσαν, Ἐθνικὸν Ὑμνον (ὦ,
εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν, θὰ περιορισθῇ εἰς λόγια.)
Σαταῆν (ἡ ἀρχὴ εἶνε τὸ πᾶν ἐμπρός !) Πέ-
τρον Μ. Κροκότον, Κλάδον Ἑλαίας, Λευκὴν
Μαργαρίταν, Φιλέλληνα Μικρασιάτην (τὸ
Ταμεῖον τῶν Ἀπῶρων δέχεται πάντοτε καὶ
οἰονόηποτε πόσον.) Μικρὰν Γυφτοπούλαν (νὰ
ἰδοῦμεν ! ἔγε ὑπομονὴν.) Ἀστερόεσσαν Νύκτα
(εὐχαριστῶ πάρα πολύ.) Ναστραδδὶν Χόντζαν,
Τόττασαν Γελαστήν (ὄχι· μόνον ἑνὰ.) Ἀρητὴν
τοῦ Μέλαρος Δρυμῶ (ἔστειλα βραβεῖον.) Γλυ-
κεῖαν Ἑλπίδαν, Εὐτέρπην (ἔγινες καλὰ ;)
Ὀλύμπιον Δία (καὶ ὁ νέος καθηγιστὴς εἶνε πολὺ
καλὸς καὶ θὰ σάγαπῃσιν ὁμοίως.) Ὀλυμπιονί-
κην, Βίγλαν (βέβαια, νὰ μὴν ἀλλάξῃ.) Καρ-
δερίαν (περίμενε λοιπὸν !) Νεράϊδαν τοῦ
Ἀλφειοῦ, Ἀστραπὴν Σημαιοφόρον, Κόρην
τοῦ Πηλίου, Συριατὸν Πρίγκιπα (μὰ δὲν
ἀπάντησα ; Προτάσεις πρὸς ὅλους δὲν δημο-
σιεύω πλέον ἀπὸ λίγας καθε φορὰν.) Ταπεινὸν
Ἰόν, Ζεβάρ, Κασσιόπειαν, Παραδείσιον Πτη-
νὸν (ποῦ νὰ ἤξεύρω πῶς ἔλεγον τὴν μητέρα τῆς
Πίσσας !) Κεραυνόν, Ἀνδρέϊον Σουλιώτην,
Τρικέφαλον Ὑδραν, Ἐνδόξην Σαλαμίνα,
Μικρὰν Κόμμησαν τοῦ Φαλήρου (χρεῖζεται
ὑπομονὴ καὶ συχνὰ προτάσεις.) Μικρὸν Μυρ-
θιανὸν καὶ πάντας καὶ πάσας εὐχομένη καλὰ
Χριστοῦγεννα καὶ καλὴν Πρωτοχρονίαν.

**Χρυσόδετον
ΛΕΥΚΩΜΑ
ΜΙΚΡΩΝ
ΜΥΣΤΙΚΩΝ
Φρ. 5**

Ὁ κάτοχος τοῦ μοναδικοῦ καὶ πρωτοφανοῦς
τούτου Λευκώματος δύναται νὰ τοῦ χρησιμοποιοῦ-
σῃ ὅπως καὶ τὰ συνήθη Λευκώματα, διδῶν
αὐτὸ εἰς τοὺς φίλους του μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ
τῷ γράψῃ ἑκάστος τὰς ἀπαντήσεις ἐνὸς τετρα-
βίου. Οὕτω δύναται νὰ ἔχῃ τὰ Μικρὰ Μυστικά
εἰκοσιπέντε προσώπων.

Τὸ δέσιμον εἶνε ἀπλοῦν καὶ κομψότατον· πε-
ρικάλυμμα ἐξ ὑφάσματος διαφόρων ἀνοικτῶν
χρωμάτων, φέρον γράμματα χρυσὰ καὶ κοσμῇ
ματα μαῦρα. **Τιμᾶται φρ. 5**

Τὸ Χρυσόδετον Λευκῶμα τῶν Μικρῶν Μυ-
στικῶν εἶνε καὶ ἐξαιρετικὸν Δῶρον τοῦ Νέου
Ἔτους.

Εἶνε ἤδη ἑτοιμος

Διαμπερὸς διὰ ὧρον τῆς Πρωτοχρονίας ὁ νέος
τόμος τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1897, μετὰ τὰ τρία
τοῦ μνηστικώματα, μετὰ τὰς δύο τοῦ Κυριακάς,
μετὰ τὰς 300 τοῦ εἰκόνας καὶ μετὰ χίλια δύο ἄλλα
καὶ σε μαζεύει καὶ σε κάμουν νὰ ἐνθυμῇσαι
ἀγαθὰ καὶ ἁγία. — Τιμᾶται ἄδελος φρ. 7 —
Χρυσόδετος φρ. 10

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Ἰανουαρίου 1898

651. Στοιχειώδης.

Εἰς ζῶν τι τετράποδον ἂν προστεθῇ στοιχεῖον,
νῆσι εὐθὺς παράγεται, εἰπε μοι ὁμοῦ ποῖον.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

652. Συλλαβόδης.

Γράμμα τι εἶνε τὸ ἕνα, τᾶλλον ἀριθμητικὸν
καὶ τὸ σύνολόν μου εἶνε ζῶν τι ἀρπακτικόν.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ τοῦ Φαλήρου

653. Μωσαϊκόν

Τὸ Κανάριον, ὁ Κόκκυξ, ὁ Ὀρρεὺς, ἡ Ἀκανθίς,
ἡ Οἰνάνθη, καὶ ὁ Ἐποψ καὶ ἡ εὐμορφη Χλωρίς,
εὐχαρίστως σοὶ δανείζουν γράμματα μόνον ἑπτὰ
καὶ πλανήτην εὐμεγέθη σχηματίζεις μετὰ αὐτά.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

654. Γωνία

K + + + + = Διμαγωγός.
+ A + + + = Νῆσος.
+ + N + + = Θυγάτηρ μάντεως.
+ Ω + + + = Γεωμετρικὴν σχῆμα.
N + + + + = Βασιλισσα.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέϊου Εὐκλῆους

645. Πυραμῖς.

Νάντικατασταθῶσιν
οἱ σταυροὶ διὰ γραμ-
μάτων, ὥστε νὰ ναναγι-
νώσκειται τὸ ὄνομα ἀρ-
χαίου βασιλέως, αἱ δὲ
ὀκτώ στιγμαὶ τῆς βά-
σεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ, νά-
ποτελῶσι τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως, αἱ ἀνωτέρω
ἔξ ποιητοῦ, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες αὐτοκράτορος,
καὶ αἱ ἀνωτάται δύο τραχηλιοῦ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀνατλήοντος, Ἡλίου

656-660 Μαγικὴ Συλλαβὴ

Αἱ ἀνταλλαγῆς δύο οἰωνοῦντες γραμμάτων ἐ-
κάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίας συλλαβῆς,
πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζουν ἄλλας τόσας λέ-
ξεις:

ἄραψ, ὄσιος, ἄρμα, χορὸς, ἄσκος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ τοῦ Οἰκονομίτου

661. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίας ἐπισήμου πόλεως.

1, Ἡρώς. 2, Ἀρχαία βασίλισσα. 3, Μοῦσα.
4, Μέρος τοῦ πλοίου. 5, Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀ-
σίας. 6, Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀττοῦ

662. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά καὶ τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζη-
τούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο
θεῶν.

1, Ἡρώς. 2, Πόλις μεγαλονήσου. 3, Ἐ-
βραϊκὸς Πατριάρχης.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰωννῆς Ἀκτῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Νοεμβρίου 1897.

575. Νικομήδεια (νικῶ, Μηδία). — **576.**
Ἀνάτη (ἀνά, φ). —

577. ΟΦΡΥΣ. — **578.** Α

ΛΙΘΟΣ

ΛΥΚΟΣ

ΚΙΣΣΑ

ΑΓΑΠΗ

Α

ΗΡΑ

ΚΡΙΟΣ

ΔΑΚΩΝΙΑ

ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

579-580. 1, Κόνις, κόρις, κόρος, ὄρος,
ὄλος, ἄμμος. — 2, Ἄμμος, ἄλλος, ἄλλα, ἄρα,
ἄρα, ἡρά, χήρα, χώρα, ῥῶμα. — **581.**

ΘΕΤΙΣ (1, πενθερά. 2, ἑλπίς. 3, γύτρα.
4, ὕαινα. 5, Εὐρωσθεύς). — **582.** Οὐδέις αἰ-
σθάνεται τὴν ἡδονὴν δσὴν ὁ εὐεργετῶν. —

583. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ ὑπογεγραμμένου.